

Der er flere ærede Medlemmer, der i Gaar og i Dag have været inde paa at formane til Sparsommelighed. Jeg tror, denne Formaning er ganske udmærket. Vi have jo nu en demokratisk Regering, og Fler-tallet her i Salen er Venstre, altsaa ogsaa et demokratisk Parti, og det ligger jo ganske nær for Demokrater at være sparsommelige, derom kan der ikke være nogen Tvivl. Men naar man raaber saa stærkt paa Sparsommelighed, vil jeg gøre opmærksom paa en Ting, nemlig paa et Punkt, hvor vi ikke paa nogen Maade kunne være for sparsommelige. Vi have nu i 5 Aar haft Skattelovene liggende for os, og sandsynligvis ville de komme til at foreligge for os i denne Samling for sjette Gang. Vi maa have dette Spørgsmaal løst, og vi maa have det løst saaledes, at Tiendeaf-løsningen ogsaa finder Sted, og helst saaledes, at den ikke kommer til at foregaa i Løbet af 37 Aar, men helst straks, saa vi med det samme ere færdige med den Ting. Efter min Mening er det i høj Grad ønskeligt, at denne Reform gennemføres endnu i denne Samling — jeg betoner udtrykkelig i denne Samling. Lykkes det ikke at faa denne Reform gennemført i denne Samling, kan det muligvis ske i næste, men det modsatte kunde ogsaa hændes, og under alle Omstændigheder er der adskilligt, der i denne Samling kan begunstige vore Bestræbelser for netop at faa Skatteformen gennemført, og jeg tror, vi maa se at udnytte disse Betingelser saa godt som muligt. Jeg vil imidlertid advare mod en Ting, naar man raaber saa stærkt paa Sparsommelighed, og det er dette, at man begrunder Forlangendet om Sparsommelighed paa, at man i Løbet af det sidste Par Aar ikke har været saa højt oppe med vore Indtægter som i et enkelt tidligere Aar. Jeg tror, man der begaar en Fejl, thi Sagen er simpelt hen den, at vor finansielle Stilling i Grunden ikke er svækket i væsentlig Grad, det er i hvert Tilfælde ret ubetydeligt, og denne Nedgang kan ikke gøre det. Ved at tale saa meget om Sparsommelighed faa imidlertid andre, der ere uvillige til at arbejde med paa en Skattereform, Vaaben at benytte mod Gennemførelsen af Skattereformen, eller maaske mod en enkelt Del deraf, Tiendeaf-løsningen, saaledes at den skal udstrækkes over flere Aar eller lignende. Jeg tror derfor ikke, det er rigtigt at betone Sparsommelighedskravet saa stærkt, og det Foredrag, vor højtærede Finansminister holdt, da han forelagde Finansloven, giver jo heller ikke Ret til at gøre det. Den

højtærede Finansminister betonedes udtrykkelig, idet han fremhævede, at der var Nedgang i Indtægterne, at han ingenlunde dermed mente, at vor finansielle Stilling var daarlig; tværtimod mente han, at vor finansielle Stilling var saare stærk. Men naturligvis kan der være Tale om at spare i andre Henseender. Ved at bygge Jernbaner i ufrugtbare, mindre befolkede Egne som Statsbaner og belaste Statsbanernes Budget med Driften af disse Baner, er det ganske klart, at vi ikke komme nogen Vegne. Dette maa vi standse med. Vel maa disse Egne naturligvis have deres Baner, men efter min Opfattelse bør de bygges som Privatbaner. Det har stadig vist sig, at Privatbaner gennemgaaende kunne betale sig. Naar den private Bestyrelse faar Haand i Hanke med Ledelsen, indretter man Driften med det Formaal for Øje, at de skulle betale sig, og saa kunne de ogsaa betale sig og alligevel stifte stor Nytte. Det kunne vi gøre, og jeg skal heller ikke nægte, at vi i de senere Aar efter min Opfattelse have udgivet for mange Millioner til vort Jernbanevæsen, deri indbefattet Statsbanerne, men tillige naturligvis Tilskuddene til de private Baner. I de senere Aar have vi lagt Beslag paa for mange Penge i den Henseende, det er min bestemte Mening, og at man er mere kølig over for ny Forslag derom, finder jeg meget naturligt. Der er derimod andre Omraader, hvor man ikke kan og ikke bør spare. Naar der er Tale om Næringslivets Opkomst, f. Eks. Bygning af Havne for Fiskeriet, kunne vi ikke spare; Fiskeriet har stor Betydning for Landet som Næringsvej, og det er gennemgaaende fattige Folk, som ernære sig derved. Smaa Havne her og der, hvor man kan søge ind med Fangsten og søge ind med Kvaser for at faa Fangsten om Bord og sejle den til udenlandske Markeder, f. Eks. Kiel og Eckernförde — jeg tænker her særlig paa de sydlige Øer: Lolland-Falster, Langeland, Ærø og Fyn — ere ganske nødvendige. — Der maa heller ikke spares, naar der er Tale om at afløse gammel, stor og meget trykkende Uret. Jeg tænker her paa Retsreformen, og der kan jo være andre Spørgsmaal. Sparsommelighed kan være god i og for sig, naar bare den, som sagt tidligere, anbringes paa rette Sted. Som et af de rette Steder skal jeg nævne Militærudgifterne. Naar vi skulde have en Reform heraf, ønsker jeg dem nedsat, hvis det overhovedet er muligt, men det er en Selvfølge, at den Kommission, som skal have den Opgave at undersøge disse For-